

разъ, спира до него и съ весела изненада извиква:

— А! Кого виждамъ? Марко! Главинчевъ! Откога растешъ тука? Кога се върна отъ Швейцария?

И двамата засмѣно си стискатъ ръце. Съ свободнитъ ръце тѣ се тупатъ по раменетѣ, гледатъ се, кокорятъ очи, цѣкатъ, киматъ глави, тѣпчатъ единъ до другъ. Но дѣсницитѣ не се пускатъ, сърдечно стиснати, минута, две, три, по селски. Въ това време Главинчевъ бързо, разхвърлено, хроникира:

— Азъ съмъ, братко! Както виждашъ! Все тоя, все сжщия! Върнахъ се преди шестъ месеца отъ Женева, Свършихъ, най-после, по правото, не мога да намѣря само работа. Оженихъ се тамъ. . . доведохъ булка, Господъ да я пази. Такива нѣща. . . Човѣкъ не иска кой знае що, но като нѣма работа, а? Отъ два месеца сме зле. Азъ тичамъ да намѣря нейде работа, каква да е, работа да е, работа, но за сега не намирамъ. Нѣма! А каквото иммахме спестено, свърши се. Продадохме излишни дрехи, преди две седмици заложихъ и балтона си. Виждашъ, закжсали сме, закжсали, ама какъ! По лошо отъ врабцитѣ зимъсь. Лошо! Но азъ вѣрвамъ надѣвамъ се, вижъ съ надежди съмъ богатъ. Такъвъ ми е характерътъ. Нищо нѣма да ме съкруши, макаръ и днесъ да се карахме пакъ на обѣдъ съ жената. Намѣри пари — казва, — намѣри работа, намѣри пари! Лесно се казва, ама какъ се намира? На ти тебе Европа, университетъ, университетско образование, диплома. Ето я въ джоба, но за какво ми е? Диплома!

— Пустни ми ржката, ще ти кажа — засмива се гърбавиятъ момъкъ.

— Ржката! — смѣе се Главинчевъ, — невинни работи сж това. Ти кажи нѣщо.

— Пустни ми ржката, ще ти кажа.